

Τριγυροῦσα σάν πουλί,
πούχει χάσει τὴν φωνή,
καὶ μὲ κ'ύτταζαν πολλοί,
μὰ δὲν ἔβγαζαν μιλιὰ.

Δίχως βλάση καὶ κολλήχη
ἔξω τὸ νύχι μου,
καὶ 'στὸ Μόντι-Κάρλο 'πήγα
γιὰ νὰ 'δῶ τὴν τύχη μου.

Μὰ κι' ἐκεί τ'ξανμπετιὰ,
τέρτσος ἦλθα 'στὰ χαρτιὰ,
πᾶω πιζ'ω 'στὴν ρολίνα,
μοῦ σουφρόνου μὲ στερλίνα.

Τὸν Βεζούτιο τὸν εἶδες ;
τὸν 'ρωτοῦν οἱ τσελεπήδες.
Τὸν Βεζούτιο τὸν εἶδα,
κι' αὐτὸς μύδρους εὐλοία
ἔσκορπισε σάν κι' ἔμεινα,
ὅταν ἦμου 'στὴν βαλβίδα.

Τράβηξε κακὰ μεγάλη
τοῦτο τὸ τρανὸ κορμάκι...
δῶστε μου νερὸ μὲ στάλα
νὰ ξεπλύνω τὸ φαρμάκι
τῆς ψυχῆς καὶ τῶν χειλίων,
καὶ μὴ μ' ἐρωτᾶτε πάλιν.

'Ἐρθε Λάζαρι ὀρὶ
γχεροῦ τι Νούσιας ἐρί,
τοῖλτ κερρώσε μερὰ νημέλι ;
ποῖός σ' ἔκάρρωσε, νηγάλε ;
Οἱ καλοὶ συμπατριώτες,
Γκραββαρίτικα κεφάλια,
καὶ δὲν ἔφαγ' ἀπὸ τότες
νὶ ταιπούρακι, νὶ πετάλιχ.

Βάγια βάγια τῶν Βαγιῶ,
ποῦ θὰ βγάλουν μονοκούκι
τοῦ διχθόντρου μας τὸν γυῖο,
τοῦ διχθόντρου τὸ κουλούκι.

Κι' ἀκούω πρῶτα 'βγῆ 'στὸν Βάλτο μὲ βιολιὰ καὶ μὲ κλαρίνα
τότες κάληπθ θὰ τοῦ βάλουν κι' ἔδῳ μίσα 'στὴν Ἀθήνα,
κι' ὕστερα 'στὸ κράτος ἔλο, τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο,
καὶ θὰ γίνῃ τὸ Τρικούπη σάν τὸ Μπουλακ'εὶ τὸ Γάλλο.

"Αἶντε πέρα βγαίν νὰ ντέρρα,
νὰ κλι φθάν' ἡ Κορονάρα,
'τρόμαξε γιὰ τὸ Τρικούπη καὶ τὸ Μπάρμπιτ-Ντελγιάντιν
κι' ἀρματώθη μὲ ριβόλβερ, μὲ σπαθὶ καὶ γιαντζακί,
καὶ παχθίνει κάθε τόσο 'στὸ Βουλή παρεξουσιῶ
καὶ φαγόνεται νὰ πάρη τὸ Προϋπολογισμῶ.

'Τρόμαξε καὶ τὸ Παλάτι γιὰ τὸ νέο Μπουλακ'εὶ
καὶ παράδες λὲν πῶς στίλνει τὸ Μίνιστρο τὸ Σκουζ'ί
νὰ μὴν ἔβγῃ τὸ Τρικούπη κι' ἀρχινιστὸ τὸ κευαζ
κι' ἔτσι χάση τὸ Μίνιστρο τὰ κλάθηχ καὶ ταυγὰ.

'Ἐρθε Λάζαρι παρὶ,
πάρ' τὴ λύρα σου, στραβί,
καὶ τραγοῦδα τίρι λίρι
'στὸ καινούριο πακαγύρι.

Πήδα, μπίρο μ', μὲς 'στὸ Βάλτο
κι' ἔξω τὸ κουμποῦρι βγάλτο,
κι' ἀμυλαρσο' ἕνα συμπάρο
γιὰ τὸλόθο τὸ κολλάρο.

Μιὰ δὴλωσις μας σοδαρὰ μὲ λίγα λόγια καὶ ξερά.

Πρὸς τὴν σορὴν ἐπιτροπὴν τῶν διεθνῶν Ἀγῶνων
διαβηλῶ μὲ τόνον
πῶς κι' ὁ Ρωμῆος, ἀν' κι' ἀπὸ πρὶν διηθέλε τὴν σφίση
καυμμάς ἐπιτροπῆς,
ἀποχωρεῖ μὲ τοὺς λοιποὺς χωρὶς νὰ θίγη θείων
ἀπὸ περιωπῆς.

Οὐχ ἦτον τὴν εὐχριστῶ
καὶ χάριτας τῆς χρεωστῶ,
ποῦ θέλου δὲν ἐτίμησε καὶ τοὺς καλαμαράδες
καὶ θίσι δὲν τοὺς ἔδωσε 'στῆς πῆδ καλαῖς ἀράδες.

Μοῦ φαίνεται 'στὸ Στάθιον πῶς θέταν ἐντροπή
κι' οἱ δημοσιογράφοι,
τὸ πρῶτο γχο σναφι,
νὰ κάθωνται κοντὰ κοντὰ μὲ τὴν ἐπιτροπὴ,
καὶ τέτοιας φάταις δίπλα τῆς Ἱ Βασιλεία νάχη,
ποῦ τώρα τώρα γιὰ πολλὰ τῆς ἔχει 'στὸ στομάχι.

'Αναθίαν κατῶς αὐτὴν ὡς σήμερα δὲν εἶδα...
ὀρίστε τζάκια γιὰ τιμαῖς καὶ μούτρα γιὰ κεραϊδαί...
'Ακούς νὰ θέλου μούτσουνα σαχλά καὶ φωραλία,
ποῦ μᾶς παραφορτῶνται μὲ τὰς ἡμερησίας,
νὰ δέχωνται τὴν φιοῦρα των κοντὰ 'στὴν Βασιλεία
κι' ἴσα νὰ γίνουν κι' ὅμοια μὲ τῶσους εὐπατριῶδας,
ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἔμπορεῖται καὶ μήτε θὰ ἔμπορεῖσους
ἔνα ἕψηλ τῆς προκοπῆς καπέλο νὰ φορέσους;

'Αμμ' εἶναι τρόπος νὰ ζητῆ κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς,
τοῦ δρόμου τὸ περιττωμα, τὸ φαῖλον μορμολόκειον,
νὰ κάθεται 'στὸ Στάθιον κοντὰ 'στοὺς Βασιλεῖς
καὶ σταυραβίβρι νὰ γενῆ μὲ κάθε μας Πατρινοῦ;
'Ὅρσε λοιπὸν εἰς μπότικιας καληγοραεῖδων μούρακις
κι' εὐγε 'στῆς ευγενιστάταις φιλοκαπελαδούρακις.

'Ὁ Φασουλῆς φρόντισε τὸν βλάχα Περαλιέτο :
'εἶδες τὸν Ἀιδονόμουλο τι ἔκάρωσε κι' ἔφθσε ;
εἶδες ποῦ 'πήγε κι' ἔφερε τὰ χαλοκαρινὰ
κι' ἔχει δὴ καταστῆματα μεγάλα καὶ τρανὰ
μὲς 'στοὺς μεγάλους δρόμους μας, Αἰόλου καὶ Σταθίου,
ἀνάμιστα λαμπρότατος καὶ τίγης αἰτίου ;
μὰ καὶ 'στὰ δὲθ, βρε Περαλιῆ, φθίσασι ἐπὶ δὴ φθίσι
κι' ὅλα τῆς μάας τῆς κομῆς τὰ νέα φιοῦραχ.
κι' ἀπὸ τὰ δὲθ σωστὸς γκαμπὸς καὶ γκαῖν ἱπποτίος βγαίνου,
ἀν ὅμως πρῶτο ἔδωνο ἐπιθωρῆς νὰ γίνης
πρὸς τὸ Σταθίου προχωρεῖς τὸ μαγαζὶ τὸ πρῶτο
γιὰ νὰ πεζάρης πῆδ πολὺ καὶ γιὰ νὰ κἀννης πρῶτο.

Κι' ὁ Περαλιῆς ἀπήνησε: ἐφοχῆ μου 'στὰ Πατρινοῦ!
κμμερωτικὸς γίγνεται μὲς ἀπὸ τὰ Πατρινοῦ
μὲ κάθε τῆς ἀνοίτικος περίρημο στολιῆ
κι' ἔκοβε καὶ ἐναῖθεσε μαριόλιχο φαλλιῆ,
κι' εἶπα γαρὰ 'στὸν ἀχμῶν, γαρὰ καὶ 'στὴν προγιάστορ,
ὅπου ἔμπορεῖ καὶ ράβεται εἰς τίτοιον προτωμάστορα.